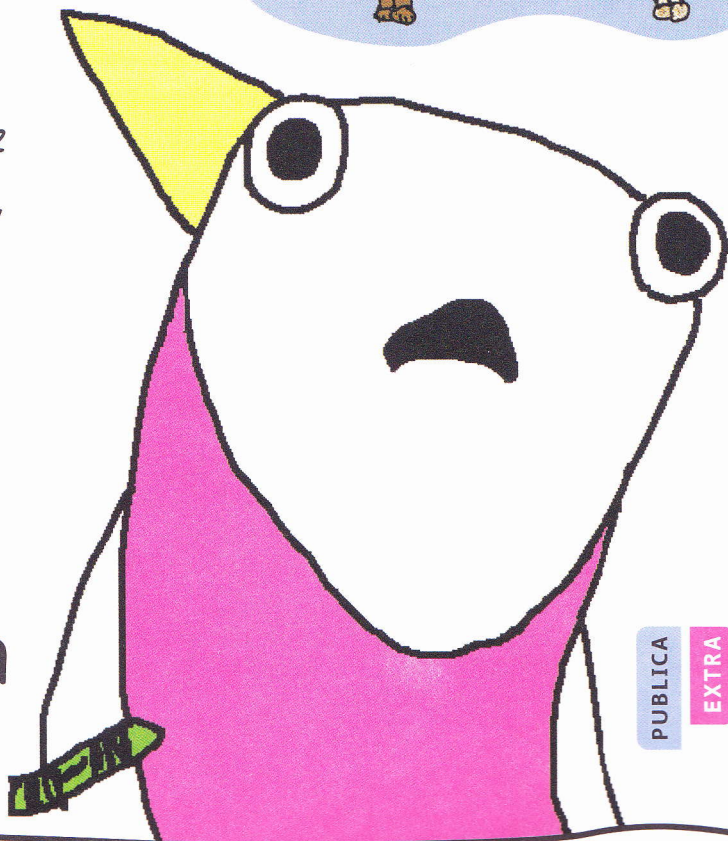


O hiperbolă și jumătate

BESTSELLER
New York Times

situații
nefericite,
mecanisme
imperfecte de
supraviețuire,
haos și alte
chestii care
mi s-au
întâmplat

Allie
Brosh



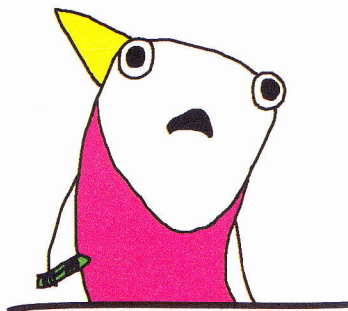
PUBLICA

EXTRA



O hiperbolă și jumătate

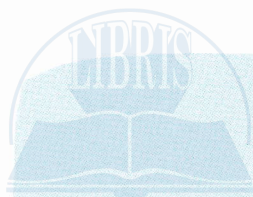
situații
nefericite,
mecanisme
imperfecte de
supraviețuire,
haos și alte
chestii care
mi s-au
întâmpat



Allie
Brosh

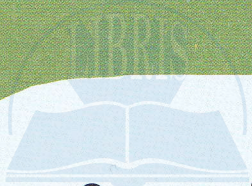
PUBLICA
EXTRA

Traducere din engleză de
Ruxandra Tudor



Cuprins

| | |
|--|-----|
| <i>Introducere</i> | IX |
| Semnale de avertizare | 1 |
| Cățeaua nătăfleață | 19 |
| Motivație | 34 |
| Dumnezeul torturilor | 54 |
| Cățeaua de companie este o dobitoacă | 76 |
| Depresia, partea întâi | 99 |
| Depresia, partea a doua | 121 |
| Pierdute în pădure | 157 |
| Câinii nu înțeleg conceptele simple, cum ar fi mutatul | 181 |
| Un fiasco cu sos iute | 204 |
| Motivul pentru care nu voi fi niciodată adult | 219 |
| Papagalul | 228 |
| Dinozaur (Povestea cu Gâsca) | 250 |
| Gânduri și sentimente | 269 |
| Ghid de concepte simple pentru câini | 287 |
| Petrecerea | 313 |
| Identitate, partea întâi | 328 |
| Identitate, partea a doua | 345 |
| <i>Mulțumiri</i> | 371 |

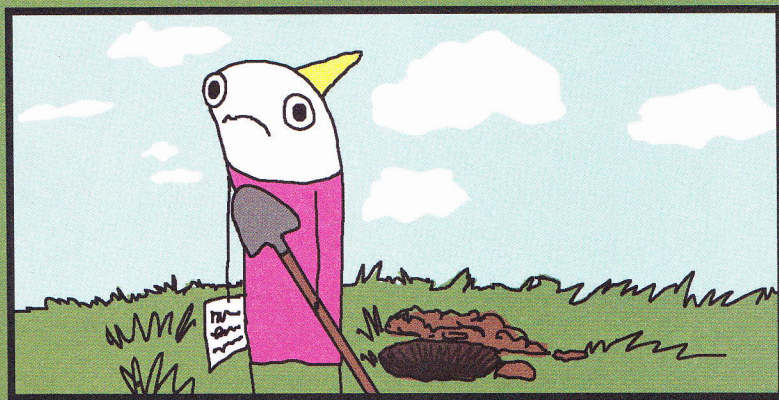


Semnale de avertizare

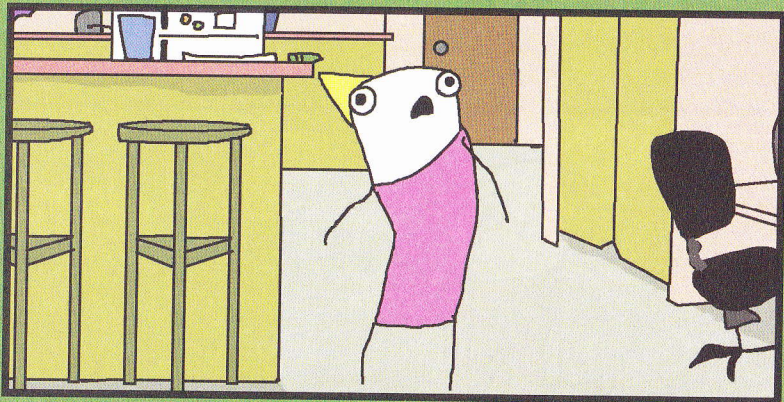
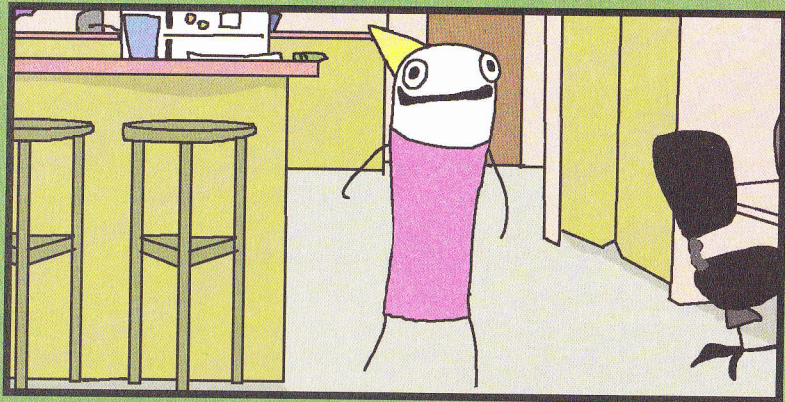
Când aveam 10 ani, i-am scris o scrisoare viitorului meu sine, după care am îngropat-o în curtea din spatele casei. Șaptesprezece ani mai târziu, mi-am amintit că ar fi trebuit să-mi amintesc să o dezgrop la doi ani după ce am îngropat-o.

Abia așteptam să arunc o privire nostalgică asupra copilăriei mele – poate să mă minunez de propria inocență sau să văd care au fost primele semne ale preocupărilor actuale. După cum se va dovedi, scrisoarea n-a făcut altceva decât să-mi creeze o părere foarte ciudată despre mine însămi.

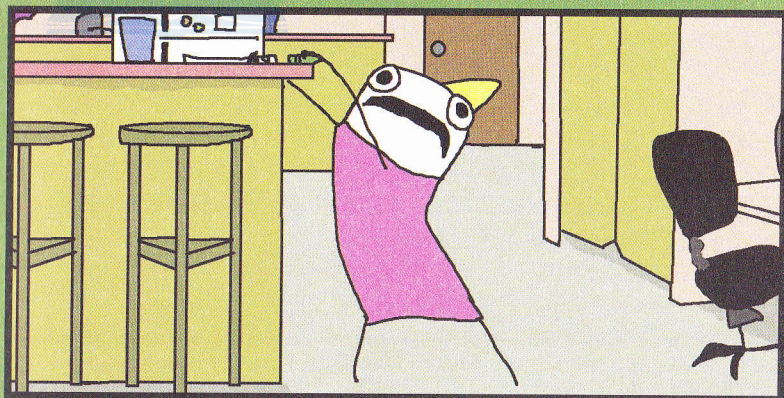
Scrisoarea a fost mângălită cu un creion de culoare verde, pe spa-



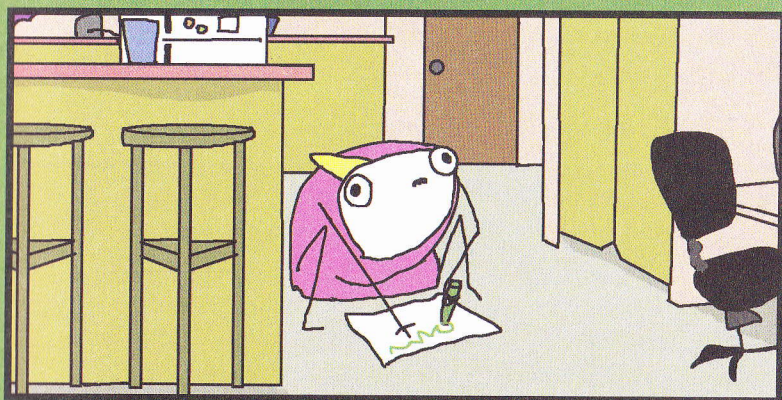
tele unei facturi la utilități. Era clar că, la doar 10 ani, n-aveam cum să acord prea mult timp modului de prezentare a scrisorii. Mai mult ca sigur că mi-am dat seama brusc, în timp ce mă plimbam prin bucătărie, că nu era chiar imposibil să-i scriu o scrisoare viitoarei eu.



Din cauza entuziasmului copleșitor care m-a cuprins când am realizat acel lucru, probabil că am suferit un atac de panică – s-a produs un scurtcircuit și nu m-am mai putut gândi să aplic regulile de scriere. Nu mai era timp pentru astfel de lucruri.



Cumva-cumva, am reușit să răzbat prin pâcla de haos și reacții instinctuale îndeajuns de mult pentru a găsi un capăt de creion și o coală de hârtie pe care să mângălesc.



Iată cum începea scrisoarea:

Dragă 25 de ani [mențiune: nu „Dragă eu la 25 de ani” sau „Dragă proprie persoană la 25 de ani”, ci doar „Dragă 25 de ani”],

Îți mai plac câinii? Care este câinele tău preferat? Lucrezi ca dresor de câini? Mai trăiește Murphy? Care este felul tău preferat de mâncare?? Mai trăiesc mama și tata?

Cred că este nevoie să explic ordinea acestor întrebări. După cum se poate observa, subiectele legate de câini (Murphy a fost câinele nostru) mă interesau cel mai mult. Imediat după acestea venea nevoia de a ști care avea să fie felul meu preferat de mâncare (cred că cele două semne de întrebare subliniază cât de important mi s-a părut acel aspect). Abia la final m-am oprit puțin și m-am întrebant dacă părinții mei aveau să mai fie în viață.

Priorități:

- * Câini
- * Câini
- * Câini
- * Un anumit câine
- * Mâncarea
- * Durata de viață a părinților



Scrisoarea continuă cu un paragraf intitulat „Despre mine”:

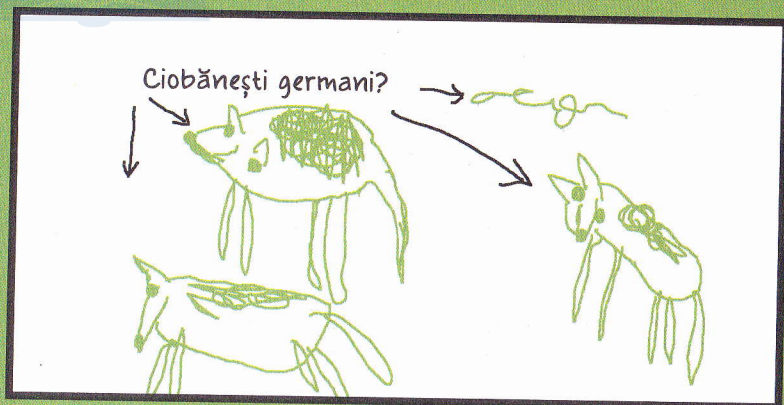
Numele meu este Allie și am 10 ani. Am părul blond și ochi albaștri. Câinele meu favorit este Ciobănescul german. Cel de-al doilea câine favorit este Husky. Cel de-al treilea câine favorit este Dobermanul Pincher.

Rândurile de mai sus sunt bizare din mai multe motive: primul dintre ele este faptul că, din câte se pare, trăiam cu impresia că viitoarea eu nu avea să-și știe numele sau culoarea ochilor.



Cel de-al doilea motiv este faptul că am enumerat acolo, la final, rasele preferate de câini, de parcă ar fi fost la fel de importante pentru identitatea mea ca restul lucrurilor. Ca și când eu, cea din trecut, mi-aș fi imaginat-o pe eu, cea din viitor, stând în curte, deasupra pământului răvășit, ținând strâns scrisoarea și urlând: „DAR CE CÂINI ÎMI PLĂCEAU?? CUM SĂ ÎNȚELEG CINE ERAM FĂRĂ SĂ ȘTIU CE CÂINI ÎMI PLĂCEAU CÂND AVEAM 10 ANI??”.

La un moment dat, m-am oprit din scris ca să desenez niște câini care mie mi se păreau Ciobănești germani.

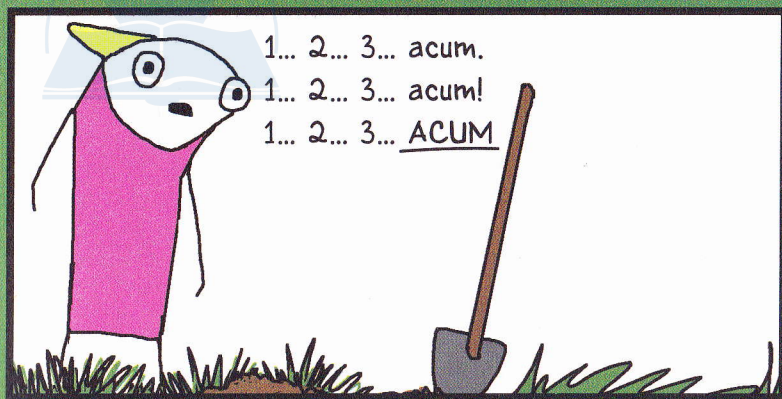


Sub Ciobăneștii germani am scris cele mai răvășitoare șase cuvinte din toată scrisoarea – șase cuvinte care au scos la iveală mai multe despre modul în care percepeam realitatea –, cel mai aiuristic lucru dintre toate pe care l-am descoperit de-a lungul copilăriei. Am luat creionul și, la finalul scrisorii, am scris cu el următoarea propoziție:

Te rog să-mi scrii și tu.

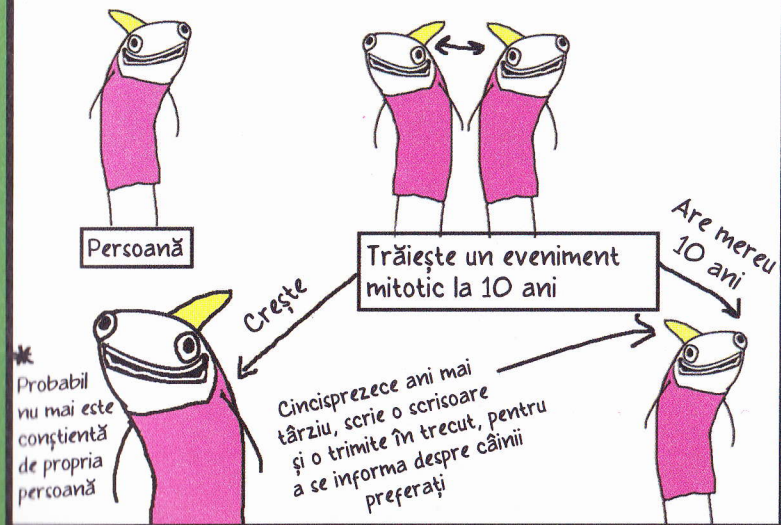
Judecând după scrisul gros și hotărât din fiecare scrisoare, cred că apăsam cu foarte multă putere pe creion. Sinceritatea rugămintii mele este inconfundabilă. Când m-am întreat pe mine, cea din viitor, care era câinele meu favorit sau dacă mama și tata mai trăiau, chiar mă așteptam să primesc un răspuns. În plus, se pare că mă așteptam să am tot 10 ani când aveam să primesc acele răspunsuri.

Te rog să-mi scrii și tu. Mă și imaginez stând răbdătoare în curte, zi de zi, și gândindu-mă: Mai este puțin... Se va întâmpla în curând, știi asta...



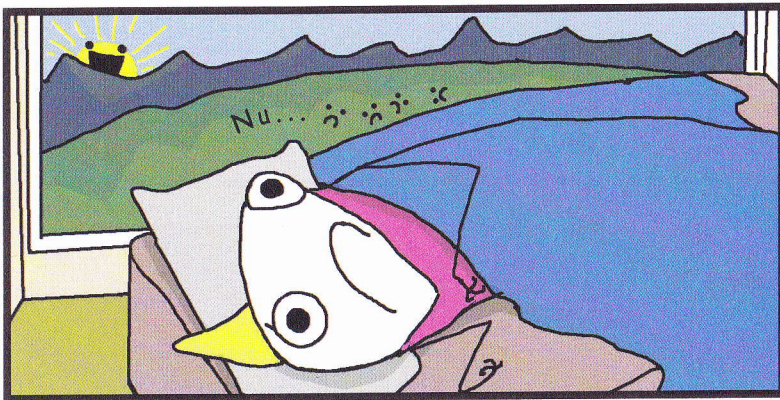
Călătoria în timp este un subiect complicat, care nu mă aștept să fie înțeles pe deplin de un copil de 10 ani, astfel că ceea ce vedeți mai jos este mai mult decât o simplă interpretare greșită a acestui concept.

Reproducere Haotică a Continuității Temporale, prin ochii unui copil de 10 ani:



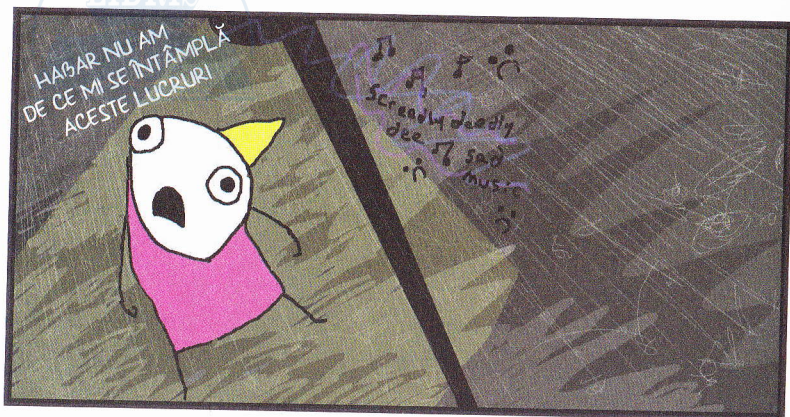
Depresia, partea întâi

Unii oameni au motive întemeiate pentru a fi depresivi. Eu, nu. Într-o dimineață, m-am trezit extrem de tristă și de neajutorată. Așa, pur și simplu.



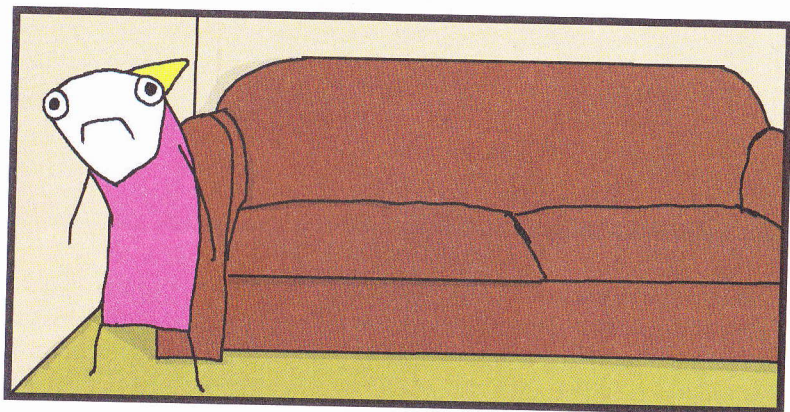
Este dezamăgitor să fii trist fără motiv. În schimb, tristețea poate fi destul de plăcută dacă ai o justificare. Poți asculta o muzică tristă și îți poți imagina că joci într-o dramă. Poți privi pe fereastră în timp ce plângi și-ți poți spune: *Situația este atât de tristă, că nici nu-mi vine să cred. Pun pariu că, dacă s-ar reconstitui scena cu momentul meu de tristețe, ar începe să plângă toată sala.*

Însă tristețea mea nu avea nicio justificare. Mi s-a părut ciudat să ascult muzică și să-mi imaginez că viața mea este un film, pentru că, pur și simplu, mi-era greu să cred că ar fi putut exista un film al cărui personaj principal să fie trist fără motiv.



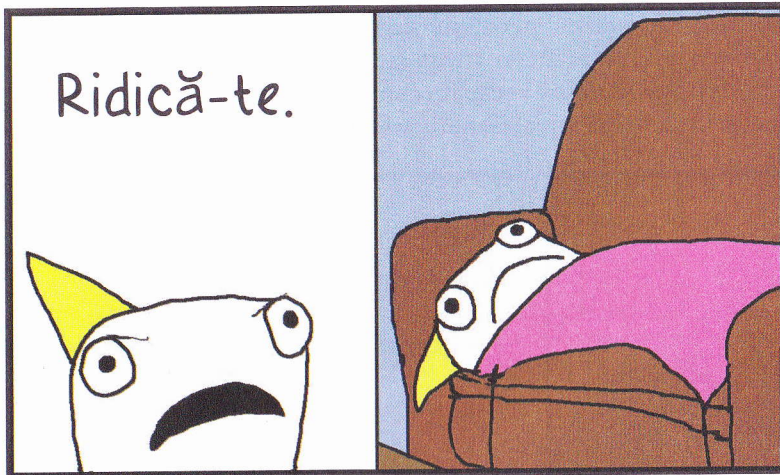
În principal, eram privată de dreptul de a-mi plânga de milă, singura plăcere a faptului de a te simți trist.

Și, pentru scurt timp, acesta a fost un motiv bun ca să-mi plâng puțin de milă.



La momentul respectiv mi s-a părut extraordinar să stau și să-mi plâng de milă, dar m-am plictisit cam repede. *E de-ajuns, mi-am spus. Mi-am luat porția de distracție, acum hai să trecem la altceva.* Dar tristețea nu a dispărut.

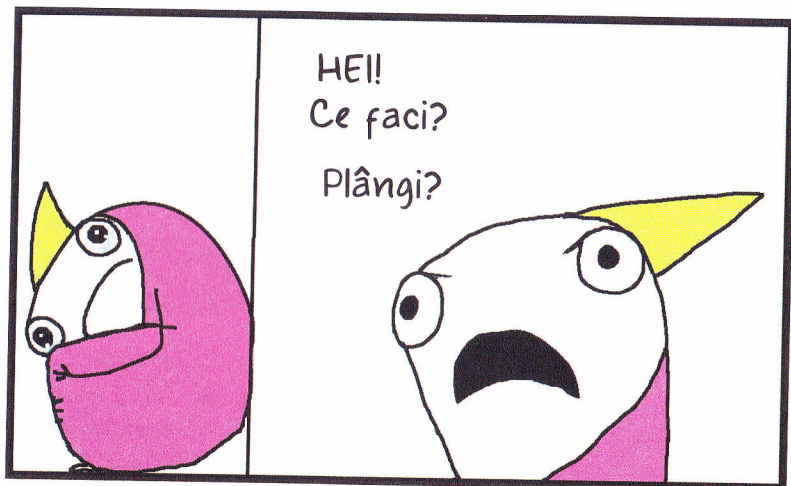
Din acest motiv, am încercat să mă forțez să nu fiu tristă.



Un exercițiu de voință nu este de ajuns pentru a depăși genul de tristețe apatică ce vine mână în mână cu depresia. Ar fi ca și când doi ciungi ar începe să se lovească până când le-ar crește brațele la loc. Din schemă lipsește o componentă fundamentală, fără de care nimic nu va funcționa.

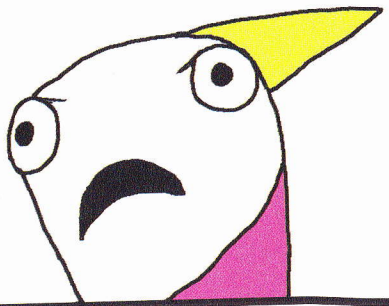
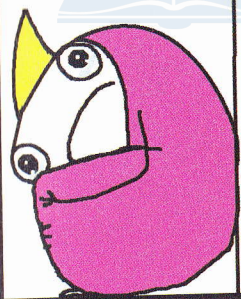


Când nu aveam îndeajuns de multă voință pentru a depăși tristețea, mă simțeam frustrată și furioasă. Într-o ultimă și disperată tentativă de a-mi recăpăta controlul asupra propriei ființe, am apelat la un fel de unealtă motivațională - rușinea.

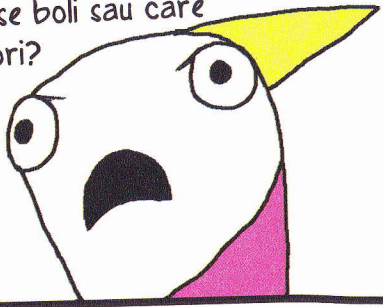
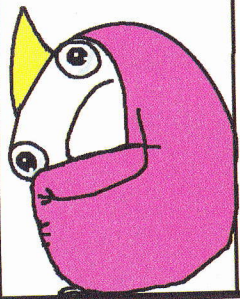




De ce plângi?



Nu știi că există oameni cărora le-au murit animalele de companie? Nu știi că sunt oameni care suferă de diverse boli sau care au tumori?



Tu doar ai stricat cutia de cacao cu lapte. Acesta este cel mai îngrozitor lucru care ți s-a întâmplat ție în ultimele trei zile.

